

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Modena (Włochy) w dniu 1 października 2007 r. — Alberto Severi, Cavazzuti e figli przeciwko Regione Emilia-Romagna

(Sprawa C-446/07)

(2008/C 51/52)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale civile di Modena

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alberto Severi, Cavazzuti e figli

Strona pozwana: Regione Emilia-Romagna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 3 ust. 1 i art. 13 ust. 3 rozporządzenia EWG nr 2081/92 (obecnie art. 3 ust. 1 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia WE nr 510/06 ⁽¹⁾) w związku z art. 2 dekretu ustawodawczego 109/92 (art. 2 dyrektywy 2000/13/WE ⁽²⁾) należy dokonywać w ten sposób, że nazwa produktu spożywczego zawierająca odniesienia geograficzne, w stosunku do której przekazany do Komisji Europejskiej wniosek o zarejestrowanie jako chroniona nazwa pochodzenia (ChNP) lub jako chronione oznaczenie geograficzne (ChOG), w rozumieniu wskazanych rozporządzeń, został na poziomie krajowym „odrzucony” lub wstrzymany, powinna być uznana za nazwę rodzajową, przynajmniej w odniesieniu do okresu, w którym takie „odrzuconie” lub wstrzymanie wywołuje skutki;
- 2) Czy wykładni art. 3 ust. 1 i art. 13 ust. 3 rozporządzenia EWG nr 2081/92 (obecnie art. 3 ust. 1 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia WE nr 510/06) w związku z art. 2 dekretu ustawodawczego 109/92 (art. 2 dyrektywy 2000/13/WE) należy dokonywać w ten sposób, że nazwa produktu spożywczego zawierająca odwołanie do miejsca, nie zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia (ChNP) lub jako chronione oznaczenie geograficzne (ChOG), w rozumieniu wskazanych rozporządzeń, może być zgodnie z prawem stosowana na rynku europejskim przez producentów, którzy stosowali ją w dobrej wierze i w sposób ciągły przez długi okres czasu przed wejściem w życie rozporządzenia EWG nr 2081/92 (obecnie rozporządzenia WE nr 510/06) i w okresie następującym po tym wejściu w życie;
- 3) Czy wykładni art. 15 ust. 2 dyrektywy EWG 89/104 ⁽³⁾ dotyczącej zbliżenia krajowych przepisów odnoszących się do znaków towarowych, należy dokonywać w ten sposób, że podmiot uprawniony do stosowania na produkcie spożywczym znaku wspólnego, zawierającego odniesienie geogra-

ficzne, nie może zakazać producentom produktu, mającego takie same cechy, oznaczenia go nazwą podobną do nazwy występującej w znaku wspólnym, jeżeli wskazani producenci stosowali taką nazwę w dobrej wierze w sposób ciągły i przez długi okres czasu poprzedzający dzień zarejestrowania rzeczonoego znaku wspólnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 93, str. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 109, str. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 40, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-141/06 Glaverbel SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione w dniu 21 listopada 2007 r. przez AGC Flat Glass Europe SA, wcześniej Glaverbel SA

(Sprawa C-513/07 P)

(2008/C 51/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: AGC Flat Glass Europe SA, wcześniej Glaverbel SA (przedstawiciele: adwokaci S. Möbus i T. Koerl)

Dруга strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-141/06 dotyczącej wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 3183068;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzi, że zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji opiera się na błędnej wykładni art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ wynikającej z nieprawidłowej oceny docelowego kręgu odbiorców oraz terytorium, które należało rozpatrzyć.

1. Wbrew ocenie dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji docelowy krąg odbiorców składa się ze specjalistów w zakresie przemysłu hutniczego. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zastosował zatem art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w zakresie oceny docelowego kręgu odbiorców.

2. Wbrew ocenie dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji strona pozwana dokonała niewłaściwej oceny przedstawionych dowodów, jeżeli chodzi o charakter odróżniającego nabyty dla każdego z państw członkowskich osobno, gdyż ocena ta wydaje się pozostawać w niezgodzie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, który wymaga nabycia charakteru odróżniającego w następstwie używania w całej Wspólnocie. Zamiast dokonywać oceny liczby państw członkowskich, strona pozwana winna była zbadać przedstawione dowody w całości i dokonać oceny, czy składają się one na spójny wizerunek używania mającego miejsce w wystarczająco dużej strefie geograficznej w wystarczająco długim okresie przed datą zgłoszenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (wielka izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-36/04 Association de la presse internationale ASBL (API) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 22 listopada 2007 r. przez Królestwo Szwecji

(Sprawa C-514/07 P)

(2008/C 51/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i S. Johannesson)

Druga strona postępowania: Association de la presse internationale ASBL (API) i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności pkt 2 sentencji wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-36/04,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2003 r. w całości zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez API przed Sądem Pierwszej Instancji, a więc także w odniesieniu do odmowy dostępu do dokumentów przekazanych przez Komisję w sprawach T-209/01 Honeywell przeciwko Komisji, T-210/01 General Electric przeciwko Komisji i C-203/03 Komisja przeciwko Austrii,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wydając zaskarżony wyrok, Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe, ponieważ nie stwierdził nieważności decyzji Komisji w całości.

2. Z jednej strony Sąd Pierwszej Instancji uznał, że w świetle art. 4 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (¹) instytucje są zobowiązane do dokonania oceny, czy ujawnienie mogłoby naruszyć, w sposób szczególnie i konkretny, interes chroniony wyjątkiem. Jedynie w takim przypadku wyjątek może stanowić podstawę odmowy ujawnienia dokumentu. Takiej oceny należy dokonać w odniesieniu do każdego pojedynczego dokumentu. Skarżąca zgadza się z tym wnioskiem.

3. Z drugiej strony Sąd Pierwszej Instancji uznał jednak, że w tym konkretnym przypadku Komisja nie była zobowiązana do dokonania takiej oceny, jako że w odniesieniu do dokumentów przedstawionych w zawisłych sprawach istnieje ogólny wymóg poufności aż do momentu przeprowadzenia rozprawy. Wspomniany ogólny wymóg poufności opiera się po pierwsze na prawie do rzetelnego procesu przed bezstronnym sądem, a po drugie na tym, że Komisja powinna mieć możliwość ochrony swoich interesów jako strona postępowania. W związku z powyższym Sąd Pierwszej Instancji uznał, że Komisja nie dokonała błędnej oceny, odmawiając dostępu do dokumentów.

4. Zdaniem skarżącej ten ostatni wniosek jest niezgodny z obowiązkiem zbadania kwestii ujawnienia pod kątem treści konkretnego dokumentu. Wydając wyrok, Sąd Pierwszej Instancji naruszył więc prawo wspólnotowe.

(¹) Dz.U. L 145, str. 43.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-535/07)

(2008/C 51/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Sauer i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony